

BU ÇAĐA RAPOR-3

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (48.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Bugün yaşadığımız hayatımızda Müslümanlar olarak, etrafımızda dönen dünya ve karşılaştığımız olaylar, tam anlamıyla bizi bir kaos içinde veya akli karışıklık denebilecek bir sıkıntı içerisinde yaşatmaktadır. Evet, Rabbimiz böyle bir takdir buyurduysa bizim için her şey Allah'ın kaderine göre olup bitiyor, diyeceğimiz yok, ayrı mesele.

Ama ortada bir gerçek var. Bugün âlimlerinden avamına kadar, siyasetle uğraşanından tarlasında ziraatla uğraşanına kadar bütün dünya Müslümanları Mekke'de yaşayanı da Yemen'de yaşayanı da İstanbul'da yaşayanı da bir kaos içerisinde; İslam'ın yarını hakkında bir sıkıntı hissetmektedir. Bunu inkâr edemeyiz, böyle bir vakıa var, bu vakıayı kaldırıp "olmasın böyle" diyebileceğimiz kadar da basit değil. Ne yazık ki çok büyük bir facia yaşıyoruz.

Doğrusu, Müslüman'ın akli karışık. Müslüman'ın akli karışık olduğu için, bu karışıklık da en alttan en üst tabakaya kadar İslamî kavram olarak herkesin karşılaştığı bir sorun olduğu için İslam namına bir şey yapmak isteyenler bile bir araya gelip "ne yapalım, nasıl çözelim bunu?" dediklerinde çok rahat sonuç alabilecek çalışma yapamıyorlar.

Bu kafa karışıklığı işlerimizin de karışma nedeni oluyor. Elimizde Müslümanlar'ın akli karışık, akli Müslüman'a yetmiyormuş gibi bir sonuç var. Bugün Müslümanlar olarak yarının projelerini yapmak bir kenara, bugün canımızı nasıl kurtarırız diye büyük bir endişe taşıdığımızı da itiraf edelim. En azından bunu itiraf edelim, diyorum.

Bugün ümmet-i Muhammed olarak biz, Allah'a bir mazeret dosyası götüremeyiz. Biz Müslüman'ız. Rabbimiz bize namaz kıl buyurdu mu ayakta kılamıyorsam oturarak kılacaktım, oturarak kılamıyorsam yatarak kılacaktım. Çünkü bana "namaz kıl" diyen Allah, benden ölmediğim sürece, nefes aldığım sürece namaz konusunda taviz kabul etmeyeceğini söylüyor. Ancak şuuru kaybederse, ölürse, deli durumuna geçerse namazda muafiyet olur. İslamî hassasiyet de böyle bir şey, Müslümanca yaşamak da böyle bir şey. "Yok, olmuyordu..." yerine ayakta yapamıyorsan oturarak yap, oturarak yapamıyorsan yatarak yap diye çare üretebileceğimiz bir sonuç var.

Ümmet-i Muhammed bugün siyasette ve hangi alanda bakarsak bakalım, bunalmış olabilir ama hiçbir zaman mazereti, oturma hakkı verecek bir mazeret değildir. Evet, halifesini tayin edecek, halifeyle beraber hac yapacak, siyasetini yürütecek, ekonomisini oluşturacak bir düzeyde olmayabilir. Lâkin Müslümanlar bunun derdiyle sabahlar.

Ama gel gör ki biz bugün İslam adına bir şey yapmak durumunda olan önderlerimiz, 'aydın kesim' başta olmak üzere ümmet-i Muhammed'in önünde duranlar, parayla, akilla, eylemle yapılacak işleri yapmak durumunda olanlar sadece -eskilerin deyimiyle- kötülükleri tatad ederek yani kötülüklerin neler olduğunu sayarak vakit geçirmekle Allah için bir iş yapmış olmuyorlar.

Her gün kırk kere herkes, "çok kötü durum var, çok kötü durum var..." diyerek Allah'ın razı olacağı bir iş yapamaz. Çok kötü durum olduğunu herkes biliyor. Yapıp yapamayacağımız şeylerin üzerinde samimiyetimizi ispat etmemiz lazım. Burada Müslümanlar olarak bu akıl karışıklığımızı üç kalemde gerekçelendirmek istiyorum. Ondan sonra da inşallah ayrıntılarına gireceğiz. Müslümanlar'ın neden akli karışık, dinlerinden şüpheleri var mı?

Yok elhamdülillah.

Dinimizden şüphemiz yok, bu din yeterli bizim için. Yahut Kur'an'ımız yanlış söyledi diye bir iddia yok, elhamdülillah hâlâ yok. Yani İslamiyet büyük, İslamiyet yeterli; dünya ve ahiret saadetimizi

getirecek. Buna imanımız var. Fakat eyleme dönüştürürken gerçekten sanki İslam'ın büyüklüğünden bir şüphe varmış dedirtecek kadar sıkıntı da var. Bu da büyük bir hakikat.

Müslümanlar'ın son yüz senesi, rakamlarla ifade edilemeyecek kadar büyük olayları yaşamış bir yüzyıldır. Bir defa 19. yüzyılın sonundan itibaren coğrafyası işgal edilmiş, Ezher başta olmak üzere ilim merkezleri tarumar edilmiş, Türkiye gibi hilafetin merkezi olan bir yer ezan ve Kur'an alfabetine düşmanlığın merkezi hâline getirilmiş. Kadınların kılık kıyafetleri başta olmak üzere varlıkları Müslümanlığın dışına kaydırılacak projeler kullanılmış. Müslümanlar'ın ekonomileri ellerinde olmayacak şekilde bir büyük saldırıya uğramışlar.

Kendi bahçelerinde yetiştirdikleri domatesten evlerinin altındaki madenlere kadar hiçbir şeyin sahibi olmayan bir nesil, bu bir asırdan fazla bir zamandır Müslümanlar'a kerhen yaşatılan hayatın bir asır sonra oluşturduğu düşüklük kompleksi diyebileceğimiz bir tabloyu çıkardı ortaya. Nedir bu tablo; 'biz' demeye çekiniyoruz. Müslümanlar, ümmet 'biz' diyemiyor.

'Biz' diye kendisini güçlü, Allah'ın gücünü kaslarında hisseden bir ümmet olarak, "ümmet-i Muhammed" diyemiyoruz. "Dedirtmiyorlar" demiyorum. Çünkü zaten ilk günden beri dedirtmemek için uğraşmışlardı. Küfür, ilk günden beri biz sözcüğünü kullandırmamaya çalıştı.

Ama ashab-ı kiram demişti, Allah onlardan razı olsun. Daha sonraki nesiller 'biz' dediler. Ümmet-i Muhammed olarak biz varız. Şimdi bir numaralı sorunumuz; biz diye bir sözcüğü kullanmaya cesaret edemeyeceğimiz kadar çok karanlık tablonun, sahnenin başımıza gelmiş olmasıdır.

İkinci noktamız; bugün Müslümanlar'ın ekonomik, siyasî ve askerî potansiyeliyle, artı Müslümanlar'ın bir arada ve birleşik pozisyonda olma durumlarıyla; ümmet-i Muhammed'in karşısında duran kâfir güruhunun siyasî, askerî, ekonomik ve bir arada olma gücü, güç olarak karşılaştırıldığında adeta bir devle bir cücenin karşılaştırılması gibi bir manzara önümüzde duruyor.

Yani Müslümanlar bugün bu saydığım dört farklı açıdan bakıldığında büyük ve global bir saldırının altında köşe bucak dağılmış, birkaç kişilik birliktelik gibi görünüyorlar.

Bu da "İslam adına proje üretelim, Allah'ın razı olacağı işler yapalım" diye ortaya çıkan insanlar için binlerce "acaba?" oluşturuyor, binlerce kere "ama, olur mu, yapabilir miyiz?.." Elbette burada Müslümanlar olarak hani Allah'a tevekkülümüz diye bir soru soracağız. Hani Allah bize yardım edecekti diye soracağız ama kendi içimizde de "Allah Teâlâ'ya imanımız gereği gibi bir iman mıdır, bu yardımı hak ediyor muyuz biz diye de endişelerimiz var.

Büyük bir kaosun ortasındayız; imanımız var elhamdülillah ama bu imanın pratiğe dönüşünde, pratik oluşunda sıkıntılar yaşıyoruz.

Neyi konuşuyorum? Bugün Müslüman'ın aklı karışık, toplum olarak da aklımız karışık zaten. Yani sadece üç-beş kişinin aklı karışık değil. Aklı karışıklardan oluşmuş bir toplumuz. Yukarıdan bakıldığında aklı karışmış, beyin fonksiyonlarını tam icra edemeyen bir toplum gibi görünüyoruz.

Burada çok önemli bir başlık, inşallah dersimizin devamında bu üçüncü maddeyi çözmeye çalışacağız. Çünkü birinci ve ikinci madde herhâlde hep böyle olduğunu bildiğimiz için tartışmayı gerektiren bir konu değil. Ümmet arasında neyin acil neyin de uzun vadede yapılması gerektiği konusunda bir söz birliği sağlanamıyor.

Kimine göre herkesin acilen tespihi eline alıp meleklerin dikkatini çekecek şekilde oturup tespih edip kalp dünyasını temizlemesi lazım. Bir başkasına göre bu acil değil, bunu akşam evde de yaparız, oturup Müslümanlar olarak hepimiz çocuklarımızı siyaset ilmine hazırlamamız lazım. Bir başkasına göre paramız olmadığı için bu işler hep böyle oluyor, hepimizin çok zengin olması lazım. Bir başkası: Bunların

hiçbiri olmaz canım, niye bizi böyle yoruyorsunuz. Kazma, kürek, silah neyiz varsa alalım hepimiz kâfirlerin üzerine saldıralım.

Bunu epey örnekle çoğaltmamız mümkün. Ama Müslümanlar'ın "ben ne dersem o olacak, ben sizin emirinizim, halifenizim" diyen bir başı olmadığı için herkes kendini sanki baş yerine koyup düşündüğü, aklına gelen şeyi de öncelikle yapılması gereken bir konu olarak görüyor.

O kadar ki, mesela sabah namazı konusu, cuma namazı konusu, oruç konusu; bunlar 'lâilâheilallah Muhammedun Resûlullah' diyen herkesin çok rahat bileceği, İslam'ın öncelikli konuları. Mesela; insanlar namaz kılp kılmadığına bakmadan İslam'ın geleceğini teminat altına alacağı projeler yapıyorlar. Kendisi namaz kılmıyor, namaz kılmaya vakit bulamıyor.

Niye kılamıyorsun diye soruşturduğunda İslamî çalışma yapıyor, gelecek nesilleri yetiştiriyor; ama kendisini de cehenneme yetiştiriyor. Çünkü sabah namazı kılmıyor, öğle namazı kılmaya vakit bulamamış. Belki günlerdir sabah namazına kalkmamış, çünkü ciddi bir İslamî çalışma yapıyor. Bu bir kaosun en bariz izlenebileceği alan. Allah için önce ne yapmamız gerektiği konusunda sıkıntı yaşıyoruz.

Bazı Müslümanlar da "bunu aslına çevirelim" diyorlar. Nasıl çevirelim? "Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz'in peygamberliğini esas alalım, Kur'an-ı Kerim'in indiği yıllara dönelim. Mekke'de neler yapıldıysa öyle başlayalım. Mesela; -çok basit bir örnektir belki- keskin, radikal denen tarzda İslamî çalışma yapacak olanlar Kur'an-ı Kerim'i nüzul sırasına göre, surelerin iniş sırasına göre ders yaparak çalışıyorlar. Bunu niye yapıyorlar?

Kur'an-ı Kerim'i nüzul sırasına göre okursak, ders yaparsak ashab-ı kiram gibi kendimizi yetiştirmiş oluruz. Bu, akla uygun gibi görünür ama realiteye uygun değil bu. Böyle bir şey yok. Neden? Ashab-ı kiramın büyük bölümü yirminci yıldan sonra Müslüman oldular. Yani Kur'an-ı Kerim'in tamamına yakını indikten sonra Müslüman oldular, nüzul sırası filan görmediler. Maide suresi indikten sonra Müslüman oldular, çok iyi de Müslüman'dılar.

Ümmet-i Muhammed, Kur'an-ı Kerim'e bir sıra vermiş, Fatiha bir-Bakara iki diye devam etmiş, o sıralamayla da ümmet-i Muhammed bin üç yüz elli sene çok başarılı bir İslam hayatı yaşamış. Şimdi modern çağda biz, Kur'an-ı Kerim'i başka türlü dizerek bir başarı elde edemeyiz. Zevklerimiz ve dinimizin gerekleri üzerinde bir sıralama yapsak bu çok daha kolay olurdu. **Kur'an'ın sırasıyla oynayacak, surelerin dizilişiyle oynayacak yerde keyfimizle oynasaydık daha çabuk sonuç alabilirdik.** Bizim meselemiz Kur'an-ı Kerim'in nüzul sırasına göre okunup okunmaması değil.

Özet olarak; bugün akli karışık bir nesil biz. Umutsuzluk ve heyecanımız açısından akli karışık diyoruz. Yoksa elhamdülillah iman karışıklığı yok, Allah'a hamdolsun. Ya da şu anda henüz öyle görüyoruz. Bunun belli başlı nedenleri var. Yüz senedir bütün dünya çapında büyük zulüm, baskı ve imha edilme planlarının uygulandığı bir ümmetiz. Bunun karşılığında da önce nereden başlayalım sorusuna bir türlü herkesin ittifak ettiği bir cevap bulamıyoruz.

Şimdi biz kendimize dönüyoruz burada kardeşlerim, her şeyden önce bu karışıklık ortasında bütün Müslümanlar'ın tarumar olduğunu var kabul edelim. Rabbime teslimiyetim, cenneti cehennemi bilişim ve teslim oluşum gibi imanımı köklü tutacak meseleler üzerinde ben sağlamsam eğer ve yarı bu şekilde bu sağlamlıkla ölsem Rabbime gidişimde bir sorun var mı?

Ben münferit kimliğimle, bir kişi olarak Rabbimin benden istediği her şeyi yapıyor olduktan sonra dünya Müslümanlar'ının da ayakta durması için aklımla, elimle, paramla üzerime düşen kadar da çalıştıktan sonra benim ahiretim açısından bir sıkıntı yok.

Bunun en büyük örneği Yasir radiyallahu anhtır, Sümeyye radiyallahu anhadır. İslam'ın daru'l-erkamda gizlendiği, çıkıp Kâbe'nin etrafında Müslümanlar'ın namaz kılamadığı bir zamanında şehit olup gittiler. İslam'ın devletini, Peygamber aleyhisselamın Mekke'yi fethedişini görmediler diye Allah Teâlâ onlara bir sitem mi etti?

Onlar kazandı ve gittiler. Medine'deki münafıklar da İslam'ın devletini gördüler, İslam'ın Peygamberi aleyhisselatu vesselamın arkasında bazen sabah namazı kıldılar. Göstermelik olarak da bir sepet hurma doldurup sadaka verdiler. Peygamber aleyhisselamın ordusuna destek verdiler. Cehennem de dibine gittiler ama.

Demek ki **mesele İslam'ın devletinde yaşamak meselesi değil, İslam'ın devletini yüreğine getirmek meselesidir. İslam yürekleri devletleştirmek istiyor.** İslam çiçeği herkesin yüreğinde açsın istiyor. Biz elbette beşerî takat ya da beşerî arzu olarak İslam hem yüreğimizde hem sokaklarımızda açsın, hem devlet hem cami olsun, hem evimizde hem ticaretimizde olsun istiyoruz. Bunu istememizde de hiçbir sıkıntı yok. Böyle de olmalı. Ama kurtaran hangisidir?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mescidinde onunla kaba kaba konuşan münafıklar cehenneme gittiler. Peygamber aleyhisselamın mescitte namaz kıldırıldığını bir defalığına görmeyen Sümeyye de cennete gitti. Neden? Çünkü Sümeyye'nin yüreğinde zaten Resûlullah'ın devleti vardı. Ama o münafığın yüreğinde hiçbir zaman Muhammed aleyhisselam, Peygamber olarak yerleşmemiştir. Evimiz, evlerimiz kadar işyerlerimiz, işyerlerimiz kadar sokaklarımız, sokaklarımız kadar vakıflarımız, vakıflarımız kadar yüreklerimiz Allah mefhumunu içine sindirdiği zaman dünyanın ne olduğu bizim için çok önemli değil.

Arkadaşlar,

Burada hepimizin çok iyi bildiği bir hadis-i şerifi beraberce tahlil edelim istiyorum. Defalarca dinlemişsinizdir. Ama başka bir zaviyeden bu hadis-i şerife bakmak istiyorum. Buharî'nin Sahih'inde 6943. hadis-i şerif. Habbab ibni el-Eret radiyallahu anh, ashab-ı kiramın ilk Müslümanlar'ından, Bilal-i Habeşî'nin işkence gördüğü dönemdeki arkadaşlarından. Ashab-ı kiramın mustazaf kadrosundan, zayıf tabakasından. Bilal de mustazaflardandı çünkü kimsesi yoktu Mekke'de. Ebu Bekir onu sahipleninceye kadar kimsesi yok, zavallıydı. Habbab da onlardan birisiydi.

Habbab o işkenceli, kırbaçlı yıllarda Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme gittiğini söylüyor. Diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Kâbe'nin dibinde bürdesine -yani cübbesine- sarılmış bir vaziyette oturuyordu. Gittim, dedim ki: "Ya Resûlallah! Bizim için Allah'a dua etmeyecek misin?" Allah bize yardım etsin artık. **أَلَا تَسْتَعِينُنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ** "Bize yardım duası yapmayacak mısınız?"

Bu bildiğimiz bir olay. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ona ne cevap veriyor? Çok dikkatli dinliyoruz burayı arkadaşlar. Bugüne ders çıkaracağız Buharî'nin rivayet ettiği bu hadis-i şeriften.

Habbab ibni Eret, Bilal-i Habeşî gibi işkence çekenlerden biri, tam anlamıyla işkence çekmiş. Hatta fetihten sonraki yıllarda yani bu konuşmadan yirmi sene sonra sırtını açmış da millete göstermiş. Kızgın ateşte kızartılmış demirlerle dağlanmış derisi, o yara yirmi sene sonra bile iyileşmemiş, böyle biri. O işkenceler zamanında gidiyor: **أَلَا تَسْتَعِينُنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ** diyor; "Bize Allah'tan yardım istemeyecek misin? Bunun için dua yapmayacak mısınız?"

Bu soruya aleyhisselatu vesselamın verdiği cevaba dikkat edelim: "Sizden önceki ümmetlerde adamı alırlar, yere kazdıkları bir çukura koyarlardı. Sonra da o adam çukurda, üzerinde büyük bir testere getirir, başından aşağı adamı ikiye bölerlerdi testereyle. Adamı alırlar, demir taraqlardan geçirirlerdi."

Tırmık diyelim biz buna, tırmığı adamın üzerinden geçiriyorlar. Testereyle ikiye bölüyorlar, başka bir adamı da alıyorlar tırmıkla beşe, ona bölüyorlar.

“Ve adamın derisiyle kemiği bile parçalanırdı. Ama onlar buna rağmen dinlerinden taviz vermezlerdi.”

Hadise devam etmeden önce tekrar yukarı dönüyoruz, Buharî’de 6943. hadis-i şerif. Habbab ibni Eret radiyallahu anh, Bilal’in işkence arkadaşlarından. Ölürken bile yaraları sırtındaydı, Allah ondan razı olsun. O yaralarla Rabbine gitti. “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Kâbe’nin duvarına yaslanmış oturuyordu. Üstünde de cübbesi vardı. Gittim yanına dedim ki: ‘Ya Resûlallah! -o yaralar bereler üstünde- Allah’a dua etmeyecek misin? Bize yardım etsin Allah” diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “yarana bakayım, kim vurdu sana, merak etmeyin melekler gelecek...” böyle bir cevap vermiyor.

Ne buyuruyor: “Sizden öncekileri yere yatırılırdı, çukura koyarlardı. Testereyle ikiye bölerlerdi. Adamı tırmıkla parçalarlardı, derisi soyulurdu da hiçbiri dininden taviz vermezdi.” Devam ediyor aleyhissalam Efendimiz: “Vallahı, Allah bu işi tamamlayacaktır. Sana’dan Hadramevt’e kadar -yani Yemen’de bir şehirden başka bir şehri örnek veriyor, ormanlık, vahşi hayvanların yaşadığı bir yer- İslam’ın sancağı altında olduğu için bir insan tek başına yürüyecek de “koyunlarımı kurt kapar mı...” diye bir endişeden başka hiçbir endişesi olmayacak.”

Bu kadar güven ve huzur olacak bu dünyada. وَأَلَيْكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ. “Ama siz çok acele ediyorsunuz. Ama siz çok acele ediyorsunuz...”

Hadis-i şerifi tekrar etmeyeyim. Habbab ibni Eret ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arasındaki bir konuşma bu. Habbab işkenceye karşı, “Allah’a dua et, bize yardım etsin” diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne cevap veriyor: Sizden öncekiler böyle acele etmezlerdi bu işte. Allah bu işi tamamlayacak. Hangi iş; din. Tamamlayacak. “Ama siz acele ediyorsunuz.”

Şimdi burada karşımıza çıkan, Buharî’nin rivayet ettiği bu hadiste bugünü anlamamız gerekiyor. Bugün bunu anlamazsak biz eğer, bu Habbab hadisindeki sırrı çözemezsek kafa karışıklığımız da çözülmemiş olacak, imanımız da tartışılır bir iman mıdır, diye sorunlu olarak kalacak. Tevekkülünden, güçlülüğünden yani güçlü bir iman olmasından, dayanıklılığından ve ashab-ı kiramla kıyas edildiğinden, farklı açılardan bakıldığında “böyle mi iman olur, bu mudur iman denen şey?” dedirten bir imanımız olacak maazallah.

Şimdi bu olayı derleyelim:

Habbab ne istiyor? Çok basit. Diyor ki: “Ya Resûlallah! Bize yardım etmeyecek misin?” Cevap ne? Habbab’ı tekrar tekrar konuşuyorum, şefaatine nail oluruz kıyamet günü diye inşallah. Habbab deyince bir iki tokat yemiş gibi filan anlamayalım. Ölürken üzerinde o yaralar duruyordu, yirmi sene sonra bile. Hatta sahabeden başkaları kendilerini ona kıyas edip: “Ne mutlu, Habbab damgalarla gitti Rabbine” diyorlar.

Yani üzerinde izler vardı, biz çok keyifli öleceğiz herhâlde diye korkmuşlar. Habbab böyle birisi. İsteddiği şey de dine aykırı değil, hatalı bir şey istemiyor. Bundan daha tabii, bundan daha takva, bundan daha gerçekçi bir şey olmaz. Kırbaç yemiş, ateş gibi demirler sırtında iz yapmış, O da Resûlullah’a sığınmış, yardım istiyor. Ama Peygamber aleyhissalatu vesselam iki vurgulama yapıyor:

Bir; önceki ümmetlerle karşılaştırma yapıyor. Bu karşılaştırmada da Habbab’ın pozisyonunu acele etme olarak yorumluyor. İki; o sahnede “tamam Allah’ım, yardım et Habbab’a” demiyor. Dua et bize, diyen ümmetinden bir delikanlıya, “tamam, ya Rabbi bu kuluna merhamet et” demiyor. Gerçeği

hatırlatıyor. Ne o gerçek: “Sana’dan Hadramevt’e kadar kurttan başka kimseden korkmadan bu ümmet dolaşacak.”

Burada durmamız gerekiyor. Şöyle bir tasvir yapayım diye geçiyor içimden: Kâbe’nin duvarına yaslanmış Peygamber aleyhissalatu vesselam. Yardım et ya Resûlallah, çok yara var, vurdular, kırdılar beni diyen bir mümine asırlar sonrasının zaferinden haber veriyor. Geçmişle değerlendiriyor onu: “Geçmiştekiler parça parça olurdu da dinlerinden dönmezlerdi.” Asırlar sonraki zaferi de önüne koyuyor.

Habbab, ümmet-i Muhammed’in delikanlısı, Allah ondan razı olsun, ashab-ı kiramin şerefli büyüklerinden biri, İslam’ın örneği, acil değerlendirme, acil yardım arayan birisi durumunda orada. Dönüyoruz, Peygamber aleyhisselama bakıyoruz. Acil yardım isteyen tarih derinliklerine götürüyor, tarihin geleceğinde bir gün vaat ediyor.

Habbab, ümmet-i Muhammed’in ilklerinden. Kur’an bize diyor ki: Bu dünya hayatı bu döngü üzerinden gidecek. Böyle dönecek bu dünya. Bugün Kur’an medresesinde yetiştirdiğimiz talebelerimiz, böyle bir vakıf çalışmasında yetiştirdiğimiz gençlerimiz, İslamî ders yapacağız diye bir evde oturan hanım kardeşlerimiz, bir hoca efendinin tefsir dersi yapıyorum diye önüne oturduğu Müslümanlar’la bulunduğu pozisyon, bizim için “haydi Kadir Gecesi’nde büyük dualar yapalım” diye anlaşılıyor, böyle uyguluyoruz.

Ama Habbab ibni Eret radiyallahu anh ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arasındaki konuşmada bakıyoruz ki pozisyon tarihin derinliklerinden asırlar sonrasına götürülüyor. Efendimiz bir kolunu açıp asırlar önce tırmıklarla eti parçalanan Müslümanlar’ı gösteriyor. Öbür eliyle de asırlar sonra Yemen gibi bir çölde bile, “Allah’ın kulu mümin hiçbir insandan korkmadan, sadece kurt koyunu kapabilir” diye bir endişe taşıyarak dolaşacak kadar güvenli bir ortam oluşacağından söz ediyor. Ama Habbab’a o gün için bir şey vaat etmiyor, incelik burada zaten.

Bu hadis-i şerifi belki on defa duymuşuzdur ama hep “Habbab ibni Eret neler çekmiş, Allah dostu...” o noktada kalıyoruz. Neler çekmiş, doğru. Bu başka kaynaklarda da var, ben Buharî’den aldım sadece. Evet, neler çekmiş, burada anlaşılıyor ama kuldu, kulluğunun gereğini çekti. Kuluz, aynı mantık bizim için de geçerli olmadıkça Habbab ne ki, niye biz örnek aldık bu sahabeyi ki o zaman?

Hadi Habbab bir Müslüman olarak dayağı yiyince, kızgın demirler sırtında dağlanınca can havliye Peygamber aleyhissalatu vesselama koştı. Peki Peygamber aleyhisselam ne yaptı? Onu gerçekle yüzleştirdi: “Acele ediyorsun.” Üstelik ‘sen’ buyurmuyor, ‘siz’ diyor. Habbab orada bir kişi ama önündekiler de kim bilir orada toplansa... Siz acele ediyorsunuz, buyuruyor. Siz acele ediyorsunuz. Eski ümmetler böyle değildi. Taviz vermediler. Şimdiki zamanı bırakın siz, gelecekte zafer göreceksiniz.

Habbab radiyallahu anh bizim için muhteşem bir örnek ama bu örnekten çıkan ders çok daha muhteşem.

Onun için medresede Kur’an hafızı olarak yetişen talebelerimiz artık Âdem aleyhisselamdan başlayan bir takvim kullanmalıdırlar. Hicrî veya miladî, üç yüz altmış günlük bir takvim kullanmamalıdırlar. Birinci günü -bir ocak, bir muharrem, neyse... hangi takvimi kullanıyorsa- Âdem’le başlamalı. Müminin kafasındaki takvim, en son ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ diyen kimseye kadar devam etmeli.

O zaman bu takvimde “Kaç senedir işkence çekiyoruz?” sorusunun cevabını bulmalı. Eğer takvimler üç yüz altmış beş gün olursa o zaman “Beş yıldır Kur’an okuyorum, hafız oldum, bitmiyor bu iş. Yedi senedir şu eziyeti çekiyoruz...” diyecek. Peygamber aleyhisselam Efendimiz ise Habbab’a büyük bir takvim üzerinden cevap veriyor.

İki: Habbab dua istiyor. Ya Resûlallah, dua et diyor. Habbab'a Allah'ı hatırlatıyor: "Din Allah'ın, Allah tamamlayacak bu işi." Benden ne istiyorsun? وَاللّٰهُ لَيَتِمَّنَّ هٰذَا الْاَمْرُ "Bu iş tamam olacak, yemin olsun tamam olacak bu iş."

Burada küçük bir dipnot açalım. Korkarım ki yanlış anlaşılır, maazallah. Bu Müslüman'ın dara düşünce dua etmesinin caiz olmadığı gibi bir sonuca götürmüyor bizi. Elbette mümin Rabbine dua edecek. Keyfi yerindeyken de dua edecek, keyfi yerinde değilken ve meşakkat çekerken de dua edecek.

Nitekim bu bilgi bize devamında ulaşmıyor, burada hadis-i şerif bitiyor. Belki de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem oturup Habbab'la dakikalarca dua etmiştir. Çünkü Efendimiz'in başka yerlerde dua ettiğini görüyoruz. Mesela bizzat kendisi Bedir Gazvesi'ne başlamadan önce sabaha kadar dua ediyor. Yani mesele burada duaya gerek var-yok meselesi değil. Efendimiz aleyhissalatu vesselam daralan Habbab'a ufuk açıyor. Dua edecek ama duadan önce Habbab'ı hazırlıyor.

Bugün biz akli karışık bir nesil olduk, dedik. Bu akli karışıklığımız neredeyse tevekkül ve imanımızı sarsacak, maazallah! Neredeyse ahirete iman, kadere imanımızı tartışacağız –ki bu da ikinci bir dipnot olsun.

Çok İslamî derdi olduğu şeklinde ortaya çıkanların kimileri de bu işi çözebilmek için, kadere inandık diye bunlar başımıza geldi demeye başladılar. Bu nedir? Bu, insanın başkasına kızıp kendi çocuğunu dövmesi gibi bir şey. İnsan kâfire kızıp kadere imanı inkâr eder mi? İnsan kadere inanıldığı için bu tembellikler hep oluyor, bunlar başımıza geliyor... der mi! İntihar etmek gibi bir şey bu. Bunun için önce bu akıl karışıklığımızın düzelmesi lazım.

Bu asrın raporunu, başımıza gelenleri, en az yüz elli senedir çektiklerimizi ve geleceğimizi karanlık görme sıkıntımızı mütalaa ederken diyoruz ki; Habbab olayı bizim için çok ciddi bir ders. Zira Habbab bir kişi ama bugün ümmet tam Habbab gibi. Şu anda Ortadoğu Habbab'ın bir türü. Her tarafı yara bere içerisinde.

Habbab insan ama ümmet de bir insanlar topluluğu olduğuna göre ümmetin şu anda belki de Habbab'dan daha fazla yarası var. Habbab'ın vücudundaki yara bere oranı yüzde ondu diyelim. Şimdi belki de ümmetin yüzde kırkı yara hep. Ağır yara hem de. Üstelik Habbab'ın şehadetle önü açıldı. Yani şehit olsaydı Yasir radiyallahu anh gibi, o da Rabbine tertemiz gidecekti. Yine öyle gitti elhamdülillah. Ama şu anda ümmetin imanı riskli bir noktada durduğu için Habbab'dan da daha fena hâldeyiz.

Habbab'ın akli karıştı. "Allah bize yardım etsin. Niye Rabbimiz bize yardım etmiyor?" gibi sorular sordu, Peygamber aleyhisselama ricada bulundu. Aynı şey bugün Müslümanlar olarak bizim için de geçerli. O zaman biz medresedeki eğitimimizden aile sohbetlerimize kadar İslam dinini, Müslümanlığımızı, ümmetimizi, ümmetimizin geleceğini tefekkür edeceksek eğer, tefekkürümüzü bu hadis-i şerifin mantığı üzerinden kullanmamız lazım.

Tarihimiz mesela; yirmi senelik olmamalı. Tarihimiz Âdem aleyhisselamdan başlamalı. Zira Nuh aleyhisselam benim peygamberim. لَا تُفَرِّقْ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ demiyor muyuz biz? Müslüman çocuk yetiştirirken sadece siret-i nebiyi, Bedir Gazvesi'ni vb. eğitim malzemesi olarak kullandığımız; Uhud Gazvesi'ni söyleyip bıraktığımız zaman bir peygamber eğitimi vermiş olmuyoruz ki.

Nuh aleyhisselam da benim peygamberim diyeceğim. Öte yandan da Nuh aleyhisselamın tufan olayını o dönemin insanların sorunu olarak göreceğim. Hayır, benim tarihimin bir parçası o. İnsanlık Nuh aleyhisselam gibi bir peygamber gördü. Tufan gördü yeryüzü; suyla doldu. Bu benimle ilgili bir olay.

Nuh aleyhisselamın mücadelesi benim peygamberimin mücadelesinin bir önceki versiyonu. Musa aleyhisselamın, karakteri bozuk kavmiyle yaptığı mücadelesi benim bir peygamberimin

mücadelesi. Mesela çok dikkatimizi çekmesi lazım, 10 Muharrem günü oruç tutulur. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye hicret buyurduğunda Medine'de Yahudiler vardı. Onlar 10 Muharrem'i oruç tutuyorlarmış.

Ashab-ı kiram dedi ki: "Ya Resûlallah! Bu Yahudiler güya Musa aleyhisselamın günü diye oruç tutuyorlar." Çünkü on Muharrem firavunun denizde boğulduğu gündür, o günü şükürle geçirmiş olmak için Musa aleyhisselam oruç tuttu. Yahudiler'in de dindar olanları bunu devam ettiriyorlardı.

Bu Efendimiz'e söylenince buyurdu ki: "Musa'nın bizimle bağı onlarınkinden güçlüdür. Biz iki gün tatalım, onlara terslik olsun." Asıl Musa'nın zaferini kutlaması gereken biziz anlamında.

Bugün ümmet olarak biz sadece kendi başımıza gelen yani yüz senelik olayları düşünürsek bu ümmetin üç dört bin sene önce de olsa firavunu boğmuş bir ümmet olduğunu, Allah Teâlâ'nın kâfirleri suda boğduğunu, müminleri yol olmuş su üzerinde yürüttüğünü niye kendimize ait bir olay olarak görmeyelim?

Sabırda bunu görmek zorundayız, aile şartlarında görmek zorundayız. Hicrette görmek zorundayız, fedakârlıkta, İbrahim aleyhisselamın oğlunu kesme cesaretinde görmek zorundayız. Müşriklerin neler yapabileceğini, nasıl zalim olabileceklerini Ashab-ı Uhdud'da görmeliyiz. وَالسَّمَاءُ ذَاتَ الْبُرُوجِ da niye Allah bize Kur'an'da bunu anlatıyor?

Eğer biz aklımızı bin-iki bin sene öncesini de kuşatacak şekilde kullanmazsak umudumuzu da sadece bugün haberlerde izlediğimiz kadar kısa olaylara kilitleyip de "iki asır sonra Allah'ın dini galip olsun da zararı yok, ben toprak altında olayım" diyemezsek... Eğer bunu diyemezsek dinimiz üzerinden lezzetli bir Müslümanlık yaşayamayız.

Çünkü o zaman biz Müslümanlığı, Allah'ın yardımını, zaferi, küfrün zilletini, İslam'ın izzetini egoist bir mantıkla ve bencil olarak sadece kendimiz için düşünüyoruz demektir. Benim keyfim, benim ailem, benim malım, benim sağlığım üzerinden değerlendirme yapıyorum demektir.

Hâlbuki ümmet isem ben, bu ümmetin İstanbul'u fethettiği günü de vardı; İstanbul'da baskı gördüğü günü de olabilir. Peygamber'im bana Roma'yı da hedef olarak gösterdi.

Burada tekrar Habbab hadisine dönüyorum. Dedim ya, şefaatine umudum olur, vesile olur diye ismini sık sık zikrediyoruz.

Geldi, ne istedi, ne cevap aldı. Aslında sadece bu kadarsa bu olay -Buharî'nin rivayet ettiği kadar ki başka rivayetlerde de ilavesi yok bunun- Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Habbab'ın sorusuna cevap vermiyor bile. Habbab'ın sorusunun dışında bir konuya taşıyor. Habbab'ı gerçeklerle yüzleştiriyor.

Biz Müslüman olarak bugün Allah'ın dinini yaşamada Habbab'la aynıyız. Bu dinimizi yaşadığımız için arzu ettiğimiz, ulaşma noktamız olan cennette Habbab'la aynıyız. Örnek görmede Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem açısından aynıyız. Üç aşağı beş yukarı işkencelerde de aynıyız. Demirle dağlamıyorlar şimdi de kurşunla deliyorlar. Gene vücutlar parça parça oluyor.

Şu hâlde ben, Allah lutfetseydi de şu Suriye'nin hâlini, Irak'ın hâlini, Türkiye'nin yaşadığı karmakarışık ortamı, Orta Asya'da, Doğu Türkistan'da mümin kardeşlerimi, Kafkasya'daki mümin kardeşlerimi, Afrika'daki açlığı ve işkenceyi bir insan olarak sırtımda taşıyaydım; bende simgelenseydi bu olay, bana müyesser etseydi Rabbim de Kâbe'de tespih çekerken, zikir yaparken Peygamber'imi görseydim, önünde iki büklüm olup diz çöküp ayaklarına kapansaydım da: "Ya Resûlallah! Suriye'yi, Irak'ı, açlıktan ölen çocukları, Ege sahillerindeki müminlerin cesetlerini, şu Orta Asya'daki mümin

kardeşlerimizi, Kafkasya'da iki yüz sene devam eden işkenceyi Allah'a arz et de bize yardım etsin. Allah bize rahmetiyle muamelede bulunsun, bu kâfirleri kahretsin..." dese ydim cevap belliydi.

Bana "Acele ediyorsunuz" diyecekti. **وَلَكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ** "Siz acele ediyorsunuz." Çok acele ediyorsunuz da ama adamın sırtından kanlar akıyor.

Takvim Allah'ın takvimi. Habbab otuz yaşında o gün, demirci ustası hem de. Otuz yaşında ama Allah'ın dini, Âdem aleyhisselamı yarattığı günden beri var ve o kavga Mekke'de o gün başlamadı. Şeytanın, iblisin Âdem aleyhisselama secde etmediği gün başladı.

Habbab bunu kendisinin eziyet çektiği günle sınırlı anlamasın diye Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onu asırlar öncesine taşıdı, asırlar sonrasına götürdü. Habbab sağına bakıp eski kavimlerdeki azapları, eziyetleri gördü. Soluna bakıp ümmet-i Muhammed'in geleceğini gördü ve sonunda da Rabbine o imanla gitti.

Bugün sadece sigorta primlerinin ödenip ödenmediği kadar bir kültürle hayata bakan insanlar olarak biz ciddi bir kısırlık altındayız. Fikir kısırlığı yaşıyoruz. Bireyselliği zirveye taşıdık. İslam'ı nesillere aşılama görevi olanlar, nesil yetiştirmek durumunda olanlar, vakıfçısından bir imam hatip lisesinde öğretmenlik yapana veya bir caminin mihrabında vaaz edene, kürsüde, minberde hutbe irat edene varıncaya kadar ümmet-i Muhammed'e nesil yetiştirme görevinde olanlar bu hadis-i şerifi önlerine koymalı.

Sadece tespih çekerseniz, bizimle bu gruba katılırsanız, baban zekâtını bizim vakfa verirse şirin ve cici bir hayat geliyor diye vaatte bulunanlar, Peygamber aleyhisselamın Kâbe'nin gölgesinde, duvarına yaslanırken vaat edemediği şeyi Müslümanlar'a vaat edenler bir tür intihar etmektedirler. Bu intihar kendileriyle beraber dini de boğma şeklinde bir intihardır. Bu suçtur.

Ümmet-i Muhammed, kâinat ümmeti olarak, bütün insanlık için çıkarılmış ve insanlığın son kurtuluş limanı bir ümmet olarak bu kadar dar düşünenlerin elinde olmamalıdır.

Biz, hayat kadar yük taşımaya hazır bir ümmetiz.

Dünyanın ağırlığından daha fazla kaldırma gücümüz vardır bizim.

Böyle olmasaydık Allah bu ümmeti en iyi ve insanlık için kurtarıcı bir ümmet olarak göndermezdi.

Bu sebeple, bugün şu akıl karışıklığımızı üç nedene dayandırdık. Onları tekrar hatırlayalım: Yüz küsur senedir ümmet-i Muhammed toplu anlamda korkunç denebilecek boyutta bir işkence çekiyor.

İkincisi; büyük bir global güç, ümmet-i Muhammed'i köşeye sıkıştırmış ve topluca saldırıyor; ümmet o topluluk çapında değil. Üçüncü olarak da; ilim adamlarımız, müfekkirllerimiz, ümmeti Muhammed'in adına siyaset yapanlar, dava önderleri neyin öncelikli olduğu konusunda hâlâ söz birliği yapabilmiş değillerdir ne yazık ki. Bu nedenlerden dolayı, bu nedenlerin sonucu olarak büyük bir akıl karışıklığı yaşıyoruz.

Aklımızı bir araya getirip şöyle bir toparlanalım diyemiyoruz. Hani bir trafik kazasından sonra insanlar arabadan inip de sağa sola bakarlar ya, o pozisyona benzer bir durumdayız. Bu düşüncemizi biz öncelikli olarak bakışımızı gözden geçirerek düzeltmeye çalışmak zorundayız.

Burada Habbab radiyallahu anhin hadis-i şerifinden yola çıkarak önce ümmet-i Muhammed'i 1924'te halifelik yıkıldıktan sonra cumhuriyet şartları altında yaşayan, mecburen de ezanın Türkçe olduğu yıllardan bugünlere gelmiş biri olarak başlatamayız biz. Bu çok basit bir başlama olur. Ta Âdem

aleyhisselama gideriz. Habil ve Kabil olayından başlarız. Takvim oradan başlıyor. O günden beri 'lâilâheillallah' deniyor.

Yeryüzünde isyan bayrağı, "ben bu adama secde etmem" diyen iblisin başkaldırdığı gün başladı. Ve son güne kadar devam edecek.

Bizim nöbetimiz, ümmet-i Muhammed'in bu asırdaki meşakkatlerine katlanma nöbetidir. Bize bu nöbeti Rabbim takdir buyurdu, bu nöbeteyiz.

Belki bizim çocuklarımız, bizden sonra gelenlerin belki de beş nesil sonrası Allah'ın izniyle kâinatın tamamında ümmeti Muhammed'den olma izzetiyle yaşayacak. Kurttan başkasından -o kurt da insana bir şey yapacağından değil, koyunlarıma saldırır belki diye korkacağından- korkmadan, o onurla, o şuurla yeryüzünde ümmet-i Muhammed dolaşacak.

Allah'ın vaadi haktır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de Allah'a güvenerek vaatte bulunmuştur. Bunda bir sıkıntı yok ama eğer biz hayatı benden ibaret görüyorsak yani ümmet ben demekse ya da bizim aile, babam, kardeşlerim, ben demekse veya bizim ırkımız ümmet demekse o zaman konuşacak bir şey yok.

Hayır, ümmet; ümmet-i Muhammed "Muhammedun Resûlullah" diyen herkes demekse şu tarihten son insana kadar herkes ümmet-i Muhammed demekse insaf et, herkes adına konuşulsun o zaman. O zaman herkesin ortalaması bulunsun.

Bugün bir sıkıntı çekiyoruz ama İngiliz kralının bilmem ne yürekli adam olduğu hâlde Sultan Selahaddin'in ayağını öptüğü günü unuttu mu zannediyorsun Batı?

İstanbul surlarının önünde Hıristiyanlığın surların dibine gömüldüğünü Batı unuttu mu zannediyoruz biz? Bu İstanbul acısını hâlâ iliklerine kadar hissetmiyorlar mı zannediyoruz –ki kaç İstanbul kaybettiler öyle.

Kaç kere ayağında ayakkabı olmayan mücahitlerin önünde debdebeli zırhlarıyla el ayak öptüler. Bunu unuttular mı? Pers Kralı Rüstem, Ribî'nin önünde, bir çoban kılıklı adamın önünde rezil olduğunu unuttu mu?

Niye biz ümmet-i Muhammed gözüyle o tarihten ta gözün görmediği asırlardan gözün görmediği asırlara kadar bakıp: "Bu büyük ufuk içerisinde bir nokta bile değil bu olaylar" demeyelim de benden ibaret, benim müdür olduğum günden ibaret diye tarih tutayım ki!

Sıkıntımız hayatı kendimizden, Müslümanlığı ve İslam'ı da bizim mahalledeki camiden ibaret zannetmemizde başlıyor.

Hayat Âdem aleyhisselamdan son çocuğuna kadar devam eden sürecin, canlılığın adıdır. İslam da 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen her yerin dinidir.

Bu anlayışı yakalayanlar için Allah'ın izniyle bu asırda büyük olaylar var ama büyük çıkmazlar yoktur. Kördüğüm asla yoktur. Çünkü Allah, hiçbir işini kördüğüm yapmaz.

Büyük ipler, büyük yollar olur Allah'ta, asırlar sürer ama çıkmaz sokak olmaz Allah için, diye iman ediyoruz.

Bu iman bizden önceki nesilleri rahatlattı. Kur'an kursuna gittiğinde de Habbab'a ilk iman dersi böyle verildi.

O da Kur'an kursuna gitmişti. Kâbe'nin dibinde ders almaya gitmişti; duayı öğrenecekti. Dua diye ona bu öğretildi. Bugün de bizim Kur'an diye bu şuuru almamız lazım, Peygamber aleyhisselam dedi diye bu şuuru almamız lazım. Ondan sonrası Rabbimin rahmetiyle her yeri kuşatacaktır biiznillah.

Hamdele-salvele.